

לקראת שבת

עיונים בפרשת השבוע

מדברי

הוד כ"ק אדמו"ר מליובאוויטש
זצוקללה"ה נבג"מ זיע"א

שנה ב' / גליון מ"ג
ערש"ק פרשת אמור
ה'תשס"ה

איגוד תלמידי הישיבות

פתח דבר

לקראת שבת פרשת אמור הננו מתכבדים להגיש לקהל שוחרי התורה ולומדיה, את הקונטרס 'לקראת שבת' (גליון מ"ג), והוא אוצר בלום מתוך רבבות ענייני חידוש וביאור שבתורת נשיא ישראל ומנהיגו, כ"ק אדמו"ר מליובאוויטש זצוקללה"ה נבג"מ זיע"א.

וזאת למודעי, שבד"כ לא הובאו הביאורים בשלימותם, ובאיזהו מקומן אף עברו עריכה קלה, ושגיאות מי יבין. ועל כן פשוט שמי שבידו הערה או שמתקשה בהבנת הביאורים, מוטב שיעיין במקורי הדברים (כפי שנסמנו בתוכן העניינים), שם נתבארו הדברים באריכות, במתיקות ובתוספת מראי מקומות.

* * *

ויה"ר שנזכה לקיום היעוד "כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים", ונזכה לשמוע תורה חדשה מפיו של משיח, "תורה חדשה מאיתי תצא", במהרה בימינו ותיכף ומיד ממש.

בברכת שבתא טבא,
איגוד תלמידי הישיבות

מעמו זראו כי טוב

הננו לבשר לקהל קוראינו כי ניתן להרשם כמנויים על הקובץ ולקבלו מידי שבוע באמצעות הדואר

בסך 10 ש"ח בלבד לחודש
(דמי טיפול ומשלוח)

לפרטים נא לפנות לטלפון 03-9604832
(ניתן להשאיר הודעה)

לקראת שבת

י"ל ע"י מערכת 'לקראת שבת'
שע"י איגוד תלמידי הישיבות
כתובת המערכת:

ת.ד. 2033 כפר-חב"ד, 72915

טלפון: 03.9604832 פקס: 03.9607370

תוכן העניינים

מקרא אני דורש

הביאור בכך שמן היתור ד"אמור ואמרת" לומד רש"י "להזהיר גדולים על הקטנים" דווקא, הגם שישנו אופן אחר המסתבר יותר בפשוטו של מקרא (ע"פ לקוטי שיחות חלק לו עמ' 61 ואילך)

יינה של תורה

ביאור ענין עבודת בני"ה הן בימי הספירה כשיצאו ממצרים והן בזמננו, דעפ"ז מיושבים כמה דיוקים בענין ובנוסח הספירה
(ע"פ תורת מנחם – התועדויות תשד"מ ח"ג עמ' 1578
ותשמ"ב ח"ג עמ' 1474)

חידושי סוגיות

שקו"ט בדין מי שעובר את קו התאריך בימי הספירה, מה דינו לענין הספירה וחג השבועות (שנקבע ע"י הספירה דכאו"א), והמסקנא בזה
(חידושים וביאורים בש"ס ח"א סימן ל"ו)

הוספה – דרכי החסידות

ביאורים ופתגמים בעניני העבודה דימי ספירת העומר, לייקר הזמן, 'המשכת מוחין במידות' ועוד.
(פתגמים מלוקטים מתורת כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ נ"ע מליובאוויטש)

מקרא אני דורש

ההכרח בפירש"י "להזהיר גדולים על הקטנים"

הביאור בכך שמן היתור ד"אמור ואמרת" לומד רש"י "להזהיר גדולים על הקטנים" דווקא, הגם שישנו אופן אחר המסתבר יותר בפשוטו של מקרא

א. בריש פרשתנו עה"פ "אמור אל הכהנים בני אהרן ואמרת אליהם גו", מעתיק רש"י מן הכתוב "אמור אל הכהנים" ומפרש "אמור ואמרת, להזהיר גדולים על הקטנים".

וצריך להבין, דלכאורה ישנו פירוש אחר שמתאים יותר ב'פשוטו של מקרא' מהפירוש ד"להזהיר גדולים על הקטנים".

דהנה לקמן בפרשה (כא, כד) נאמר "וידבר משה אל אהרן ואל בניו ואל כל בני ישראל" ובפרש"י שם "אל אהרן וגו' ואל כל בני" – להזהיר ב"ד על הכהנים", והיינו, דזה שדיבר משה "אל כל בני ישראל" אודות הלכות כהונה הוא "כדי להזהיר ב"ד (של ישראל) על הכהנים", שב"ד של ישראל צריכים לזרז את הכהנים על מצות כהונה.

ועפ"ז צ"ע מנ"ל לרש"י ש"ואמרת אליהם" בא לרבות דין חדש, "להזהיר גדולים על הקטנים", הרי אפשר לפרש שאמירה זו השניה היא אמירה לב"ד, "להזהיר ב"ד על הכהנים".

והתמיה גדולה עוד יותר, דבהמשך הכתובים כאן מצינו כמה ציוויים לב"ד על הכהנים: לאחרי אזהרת טומאה נאמר (כא, ו) "קדושים יהיו לאלוקיהם גו" ובפרש"י "קדושים יהיו – ע"כ יקדישום ב"ד בכך" (להפריש הכהנים מן הטומאה), וכן אח"כ (גבי נשים האסורות לכהן) נאמר (כא, ח) "וקדשתו" ופרש"י "על כרחו, שאם לא רצה לגרש, הלקהו ויסרהו עד שיגרש" (שבפשוטו, הכוונה בזה היא לב"ד) – הרי שבפרשה זו נכללים ציוויים לב"ד. ועפ"ז מתחזקת התמיה עוד יותר, דטפי

היה נראה לפרש שהכוונה ב"ואמרת" היא "להזהיר ב"ד על הכהנים".

ב. ויש לומר, ע"פ מה שנתבאר כמ"פ שגם הדיבור-המתחיל שבפרש"י מדוייק הוא (וכפי שמצינו במפרשי רש"י בכ"מ שעמדו על כך), דעפ"ז צריך להבין בנד"ד – דהרי בפשטות בא רש"י לפרש רק את הכפל ד"אמור ואמרת", וא"כ, למה הוצרך להעתיק בד"ה גם התיבות "אל הכהנים", לכאורה הו"ל להעתיק רק התיבות "אמור ואמרת" ולהתחיל פירושו "להזהיר כו"?

אלא, שבהביאו תיבות אלו בא רש"י ליישב מדוע לא הביא הפירוש הנ"ל ד"להזהיר ב"ד על הכהנים", דכיצד אפשר לומר שהמדובר ב"ואמרת" הוא לב"ד, בעוד שבפסוק זה עצמו מפורש "אמור אל הכהנים", וא"כ גם האמירה השניה (ואמרת אליהם) באה בהמשך לזה היינו לכהנים. ולכן פירש"י "להזהיר גדולים על הקטנים", שע"פ פרש"י בפשוטו של מקרא אין בכלל ציווי זה אזהרה לב"ד (של ישראל) לשמור על הקטנים מן הטומאה, אלא חיוב על הכהנים לשמור את הכהנים הקטנים.

ג. אלא שעדיין אין הענין מיושב כל צרכו, דאף שמלישנא דקרא מוכח שאין הכוונה ב"ואמרת אליהם" להזהיר ב"ד על הכהנים, אבל בקרא גופא יש להבין, אמאי לא נצטווה משה בפירוש להזהיר את הב"ד על הכהנים?

זאת ועוד: בשלמא אם נפרש ד"ואמרת עליהם" היינו "להזהיר ב"ד על הכהנים", מובן מה שנאמר בסוף הענין "וידבר משה . . . ואל כל בני ישראל", שמשה הזהיר את הב"ד (של ישראל) על הכהנים, שהרי כן נצטווה מלכתחילה מפי הגבורה.

(ואף שזה נאמר לאחרי הפרשה ע"ד דיני כהן בעל מום, י"ל ד"ואמרת עליהם" קאי גם על הפרשה שלאח"ז, ובסיום פרשיות אלו מסופר כיצד קיים משה רבינו ציווי זה).
אבל לפרש"י, ד"אמור ואמרת" היינו "להזהיר גדולים על הקטנים", צריך לומר, דזה שהזהיר משה את הב"ד (של ישראל) על הכהנים (כאמור בסיום הענין), עשה זה מדעת עצמו.

ד. ויש לומר בזה, ע"פ הכלל הידוע (שבת כ, א) ד"כהנים זריזין הן", וא"כ אין צורך להזהיר ב"ד עליהם, ולכן לא נצטווה משה להזהיר ב"ד על הכהנים, אלא הציווי הוא רק על שמירת כהנים קטנים, שאינם שומרים א"ע מן הטומאה.
אלא שעפ"ז צריך להבין לאיך גיסא, מדוע הזהיר משה את ב"ד של ישראל על הכהנים, והרי "כהנים זריזין הן"?

ויובן זה בהקדים ביאור הכלל ד"כהנים זריזין הן" דיש לפרשו בשני אופנים: א) שזהו מצד עבודת הכהונה, דכיון שהם עוסקים בעבודת הקודש ה"ז פועל בהם ענין הזריזות. ב) זהו מצד עצם

ענין הכהונה, דכן הוא טבע ותכונת הנפש של כהן בעניני כהונה, וכלשון רש"י (שבת שם) "שכולם בני תורה וחרדים ונזכרים כו".

והנפק"מ בין שני אופנים אלו תהיה בעניינים שאינם שייכים לעבודת הכהונה, האם גם בהם אמרינן דכהנים זריזין הם. וכמו בעניינינו – דהפרישות מטומאה (ואיסור חיתון כו') צריכה להיות בכל מקום (אפילו בחו"ל) ובכל זמן (גם כשאין ביהמ"ק קיים), ואין כאן זריזות הבאה מעבודת הכהונה (רק שזהו אחד מעניני כהונה).

יש לומר, שזהו החילוק בין ציווי הקב"ה, ודיבור משה רבינו לישראל: מצד תכונות נפשם של הכהנים, היה ראוי שיהיו זריזים בכל השייך לעניני כהונה, ולכן מצד ציווי הקב"ה אין צורך להזהיר ב"ד על הכהנים; אבל היות שנצטוינו (אבות פ"א) "ועשו סיג לתורה", לכן, הוסיף משה רבינו מדעתו "סיג", דאע"פ שבהיות הכהנים עסוקים בעבודת הכהונה אמרינן דזריזין הם כי היראה דעבודת הקודש עליהם, הרי כשאינם עסוקים בעבודתם, יתכן שתהיה חלישות בזריזותם, ולכן יש צורך לזרזם על כך.

לייקר את הזמן

ספירת העומר מלמדת אותנו בין היתר עד כמה יקר הוא הזמן. כי צריך לספור אותו כל הזמן ואם שוכחים פעם אחת, אזי ההפסד הנו לא רק ליום זה, אלא גם לכל הימים הבאים אחריו. ולכן כאשר שומרים לספור כל יום אזי גורמים שגם הימים הבאים יהיו מבורכים.

(כ"ק אדמו"ר מליובאוויטש - ממכתב י"ד אייר תש"י)

יינה של תורה

ה'עבודה' דספירת העומר – תשוקה לקבלת התורה

ביאור ענין עבודת בני' הן בימי הספירה כשיצאו ממצרים והן בזמננו, דעפ"ז מיושבים כמה דיוקים בענין ובנוסח הספירה

א. בענין ימי ספירת העומר, ידוע שהננס ימי ההכנה למתן תורה. דמשעה שיצאו ישראל ממצרים, החלו להכין עצמם לקבלת התורה.

והנה, הצורך בכך שלשם ההכנה למ"ת היתה צריכה להיות עבודה מיוחדת של בני', אף שעליה זו (למצב שבו יהיו ראויים לקבל את התורה) היתה יכולה להיות ע"י הקב"ה בלבד, בלא הכנה מצדם של בני' – מ"מ, בכדי שקבלת התורה תהיה באופן ד"קב שלו", ד"אדם רוצה בקב שלו יותר מתשעה קבין של חבירו" (ב"מ לח, א), היה צורך בעבודתם של בני ישראל, שלאחרי היציאה ממצרים, שהיתה באופן של 'אתערותא דלעילא' – "נגלה עליהם מלך מלכי המלכים הקב"ה וגאלם" (ללא הכנה מצידם של בני'), שיעסקו הם בעבודתם כדי להתכונן ולהיות ראויים לעילוי דמ"ת.

וזוהי העבודה דספירת העומר – כדאיתא בר"ן (סוף מסכת פסחים) בשם אגדה: "בשעה שאמר להם משה תעבדון את האלוקים על ההר הזה, אמרו לו ישראל אימתי עבודה זו, אמר להם לסוף חמישים יום, והיו מונין כל אחד ואחד לעצמו. מכאן קבעו חכמים לספירת העומר, כלומר, בזמן הזה שאין אנו מביאין קרבן ולא עומר, אלא מחשבין חמישים יום לשמחת התורה, כמו שמנו ישראל באותו זמן".

ונמצא, שבימים שבין חג הפסח למתן תורה עמדו ישראל בתנועה של תשוקה וגעגועים לקבלת התורה, עד שספרו את הימים מתי יגיעו כבר לענין הנפלא דמתן תורה, ובזה התבטאה עבודת

ההכנה – "קב שלו" – מצדם של בני".

ב. עפ"ז, שספירת העומר ענינה עבודת ההכנה מצידם של בני ישראל, יובן דבר תמוה באגדה הנ"ל שהובאה בדברי הר"ן:

דלכאורה, מכיון שבנ"י שמעו ממשה רבינו ש"לסוף חמישים יום" יהיה מתן תורה, היו צריכים לספור כמה ימים נותרו עד מתן תורה (מ"ט יום, מ"ח יום וכו'), ולא כמה ימים עברו מיציאת מצרים (יום אחד, שני ימים וכו')? ומובן, שדברי ה'אגדה' צריכים להיות בהתאם להלכה שסדר הספירה הוא – יום אחד, שני ימים וכו'.

והביאור בזה – ע"פ האמור לעיל שספה"ע ענינה עבודת ההכנה מצדם של בני"י, ולכן ספרו כמה ימים עברו מיצי"מ, כלומר, היכן אוחזים הם בעבודת ההכנה למ"ת, יום אחד (של הכנה) שני ימים וכו', עד שבאים ליום המ"ט - שלימות ההכנה למ"ת.

ג. ועפ"ז יובן דבר נוסף הדורש ביאור:

דלכאורה, מדוע נוסח ספירת העומר הוא "היום שני ימים", "שלשה ימים", והרי יום זה שבו סופרים אין הוא שנים או שלשה ימים, אלא הוא יום אחד בלבד; רק זאת שהוא היום השני או השלישי. ולפי זה היה מתאים יותר לומר "היום יום שני, יום שלישי" וכן הלאה?

אך לפי הנ"ל הדבר יובן: דרואים בטבע בני אדם, שכאשר אדם משתוקק ומתגעגע לדבר מסוים, הנה ככל שמתארך הזמן ועדיין לא השיג את מבוקשו, הולכת וגוברת התשוקה והגעגועים לדבר זה. ומכך מובן, שאינה דומה תשוקה בת יום אחד בלבד לתשוקה בת שני ימים או שלשה ימים וכיו"ב.

ולכן הנוסח הוא "שני ימים" שלשה ימים" בדווקא, דבמספר הסידורי מודגש יום זה בלבד (אלא שיום זה הוא שני ושלישי), משא"כ בנוסח "שני ימים" וכיו"ב, שבזה מודגש שהתשוקה והגעגועים לקבלת התורה נמשכים כבר במשך "שני ימים" שלשה ימים" וכיו"ב, היינו תשוקה גדולה ביותר, שהולכת וגדלה מיום ליום.

ד. כשם שענין זה אירע אז בצאת בני ישראל ממצרים, כך חוזר הדבר על עצמו מדי שנה בשנה, בנשמתו של יהודי.

שהרי הנשמה היא למעלה מגדרי הזמן והמקום, ולכן היא מסוגלת 'לחיות' מחדש מדי שנה בשנה את אותו המאורע שאירע לפני שנים רבות, כלומר, את הגעגועים העזים לקבל את התורה מסיני.

ולמרות שנדמה כי אין בכך כל תועלת, שהרי הרצון והגעגועים לא יועילו לקרב את זמן קבלת התורה, דהרי קבלת התורה תהיה ביום החמישים ולא לפניו, מ"מ, התועלת היא באופן וצורת הקבלה עצמה, דאינה דומה קבלת התורה בלי רצון וגעגועים לקבלתה עם געגועים, המביאים לידי כך שהקבלה תהיה בהתלהבות ובחיות ובתוקף המתאים.

אליבא דהלכתא

בדין החוצה את קו התאריך בימי הספירה

שקו"ט בדין מי שעובר את קו התאריך בימי הספירה, מה דינו לענין הספירה וחג השבועות (שנקבע ע"י הספירה דכאו"א), והמסקנא בזה

”עד ממחרת השבת השביעית תספרו חמישים יום” (אמור כג, מו)

תורתנו שבו' בסיון ניתנה התורה לישראל.
אבל בזמן שהיו מקדשין החדשים עפ"י
הראי' הי' אפשר להיות גם חודש ניסן חסר
והי' חג השבועות שהוא יום חמישים לעומר
בשבעה בסיון ואם הי' גם חודש אייר מלא
הי' חג השבועות שהוא יום חמישים לעומר

חוזרים וניעורים בכל שנה, וא"כ, בכל שנה מתעוררים
ב' הענינים, ראוי לינתן התורה ומ"ת בפועל, כל אחד,
באותו הזמן שהי' בפעם הראשונה.

(2) דהלכה כרבנן. ודלא כמ"ש בדברי נחמי' שם (ומה
שהוכיח ממ"ש בסי' ת"ל שישראל יצאו ממצרים בה'
בשבת, הרי רבינו הזקן בסימן תצד כתב להדיא, שגם
לדעת רבנן היתה יצ"מ בה' בשבת, וניסן ואייר דשנה
ההיא היו שניהם מלאים. (ועיין במחה"ש (סימן תצד)
שהוכיח מלשון הש"ס: "הא מני ר"י היא" (ולא אמר
אלא), שהברייתא שיצ"מ הי' בה' בשבת אתיא גם

א. בשו"ע אדה"ז סי' תצד ס"א: "ביום
חמישים לספירת העומר הוא חג השבועות .
שנאמר תספרו חמישים יום והקרבתם וגו'
וקראתם בעצם היום הזה מקרא קודש וגו'.
ולפי חשבון קביעת החדשים המסור בדינו
שחודש ניסן הוא מלא לעולם וחודש אייר
הוא חסר לעולם, יהי' חג זה בששה בסיון
. . לפיכךו אנו אומרים בשבועות זמן מתן

(1) ודלא כמ"ש בדברי נחמי' השלמת שו"ע אדמוה"ז
סי' תקפא בקו"א, שגם כשחל עצרת בה' בסיון אומרים
"זמן מ"ת" מצד המשכת שער הנר"ן. ומה שביאר שם
דאף שמת' בפעם הראשונה הי' ביום הנ"א לעומר מ"מ
הזמן דמ"ת בכל שנה הוא ביום הנ' דוקא, לפי שגם
אז ראוי' היתה לינתן ביום הנ' אלא שמצד איזה טעם
ניתנה בפועל ביום הנ"א - צע"ק, שהרי כל הענינים

והנה אם עובר את קו התאריך באמצע ימי הספירה, הרי מכיון שמצות ספירת העומר מוטלת על כל יחיד בפני עצמו, עליו לספור הספירה **שלו**, לפי חשבון הימים **שלו**, שאי"ז תלוי בספירה הנספרת ע"י אחרים בצדו של קו התאריך שלתוכו נכנס. לדוגמא: פסח שחל להיות בשבת והוא נוסע ממזרח למערב וביום השני בשבוע לאחר שספר **שני** ימים לעומר עבר את הקו (ששם - יום שלישי בשבוע), הרי כשמגיע הלילה צריך **הוא** לספור את הספירה שבאה לאחר **ספירתו השני** - ז.א. ספירת יום השלישי, אע"פ שכל אלו שנמצאים במקום שלשם בא משהתחילו ימי הספירה, כבר סופרים אז (יום ד' בשבוע) את היום **הרביעי**; וכמו כן - אם נסע ועבר את הקו ממערב למזרח, עליו לספור ספירת יום **השלישי**, אע"פ שכל אלו שבמקום ההוא סופרים עדיין ספירת יום **השני**.

כי ספירת העומר אינה מצוה המוטלת על כלל ישראל, אלא היא מצוה על כל יחיד בפ"ע לספור הימים כפי **חשבונו**, כמה ימים עברו **אצלו** משהתחיל הוא לספור ספירת העומר.

בנוגע לשבת ושאר ימים טובים על היחיד לשמרם לפי חשבון תושבי המקום ההוא. ואין חילוק אם **אצלו**, בעברו את הקו, היום השביעי הוא כמו אצל תושבי המקום, כי קביעת השבת **לא** נמסרה לכל יחיד בפני

בחמישה בסיון³, אף שאינו ביום מ"ת אין בכך כלום, שהכתוב לא תלה חג הזה ביום מ"ת ולא בכמה ימים לחודש רק בחמישים לעומר. . ואף שששה בסיון שלנו הוא יום נ"א מט"ו בניסן שבו יצאו ישראל ממצרים והתורה נתנה ביום נ"ב לצאתם ממצרים. . אעפ"כ אנו אומרים זמן מתן תורתנו בחמישים לעומר כיון שהוא לנו בששה בסיון ובששה בסיון נתנה התורה".

והנה זה שיום החמישים לעומר ויום ששה בסיון אפשר להם שיהיו בזמנים שונים הוא לא רק בזמן שהיו מקדשים את החודש עפ"י הראי, כנ"ל, אלא אפי' עכשיו⁴ שלעולם ניסן מלא ואייר חסר, יתכן, שלגבי יחיד יחולו ב' ענינים אלו בשני זמנים שונים:

ידוע שמכיון שהארץ היא ככדור⁵ והשמש (שעפ"י מהלכה נקבעים הימים) סובבת סביב כדור הארץ, מוכרח שיהי' קו מסוים בארץ ("קו התאריך") ששם נבדלים הימים, והמקום שמצדו האחד של הקו חלוק בנוגע לזמן מהמקום שמצדו האחר של הקו (כמעט) במעל"ע. ונמצא שכשעובר את הקו ידלג "יום" אחד (אחרי יום א' יהי' יום ג' וכדומה) - יחסר לו מעל"ע - אם הולך ממזרח למערב בכיוון מהלך השמש, או שיתוסף לו מעל"ע (יום ראשון בשבוע אחרי יום ראשון) - אם הולך ממערב למזרח, נגד מהלכה של השמש.

לרבנן).

(3) ר"ה ו, ב.

(4) ובכ"ז הל' ב"מ דזהו רק בזמן שהיו מקדשין ע"פ הראי, כי אז הי' כן בכל ישראל (ולא רק ביחיד).

(5) ירושלמי (ע"ז ג, א - הובא בתורה ככדור - ע"ז

מא, א) במדב"ר יג, יד. זח"ג י, א.

(6) מנחות סה, ב. שר"ע אדה"ז ר"ס תפט. ע"ש.

(7) ועפ"ז יומתק מה שבזהר (ח"ג צז, ב) מבאר

דספר"ע הוא ענין דוספרה לה שבעת גו'. וראה ג"כ

(כגון קטנים שנתגדלו בימי הספירה, או גרים שנתגיירו בימי הספירה) הנה אצלם חג השבועות מדאורייתא הוא ביום החמישים לעומר. (ועוד - ישנן דעות וכן הלכה¹⁰, שבזה"ז מצות ספה"ע אינה אלא מדרבנן, והרי חגה"ש הוא דאורייתא): ע"י מה נפעל אצלם חגה"ש, הרי לא הי' אצלם הענין דמ"ט ימי הספירה?

- ואין לומר, שהספירה של כלל ישראל פועלת גם אצלם את החג, כי הם נגרים אחר הכלל - שהרי לא מצינו מציאות "ספירה (דעומר) דכלל ישראל", כנ"ל, והמציאות היא שכל אחד סופר ספירה **לעצמו** -

ומובן שאין חגה"ש **נפעל** ע"י הספירה. אלא שאת זמן החג קבעה התורה ליום החמישים לעומר, והיינו, שימי הספירה רק מראים **ומבדדים** הזמן דחגה"ש: שהיום שלאחריהם הוא יו"ט. וענין זה של ימי הספירה (כהוראה ובירור) שייך הוא לכל אחד ואחד: כשהוא עומד ביום שאילו הי' חייב בספה"ע הי' סופר קודם ליום זה מ"ט ימים הרי"ז בירור שיום זה הוא חגה"ש.

ולכן כשאצל מישהו מסתיימים מ"ט ימי הספירה קודם שנגמרו אצל אחרים, או לאח"ז, הרי ימי הספירה שהיו **אצלו** מבררים **שהוא** צריך לחוג את חגה"ש ביום שבא (מיד) לאחר ימי הספירה שלו¹¹ (ואין לומר, שאע"פ

היום שני ימים לעומר).

(10) ש"ע אדמוה"ז סימן תפט סעיף ב.

(11) ואין לומר שחסר ב"תמימות", לפי שלא היו אצלו מ"ט פעמים **כד** שעות, שהרי פשוט שימי הספירה אינם תלויים בכל"ש שעות (שלכן בהולך ממערב למזרח ולא עבר דרך קו התאריך, מיד בשקיעת החמה דה' בסיון, הוא יו"ט

עצמו⁸; וכמו כן בנוגע לימים טובים שתלויים בקביעות החודש שנקבעה ע"י **בית דין אחד** לכל ישראל (בזמן הזה) ע"י חשבונם. (וכ"ה גם בנוגע לר"ה ויר"כ). משא"כ בנוגע לספה"ע, שצריכה להיות "לכל אחד ואחד", הרי מכיון **שמצות** הספירה היא לכל יחיד **בפ"ע**, מובן שגם **חשבון** הספירה אינו תלוי בחשבונו של אחר, כי המצוה היא - **שהוא** יספור את הימים שעברו אצלו⁹.

ב. כנ"ל, חגה"ש אינו קשור ביום מסויים בחודש, כ"א בחשבון ספה"ע. שיום החמישים לעומר הוא חגה"ש, ולכן בזמן שהיו מקדשים עפ"י הראי' אפשר הי' לחגה"ש לחול בה' בסיון, בו' בסיון או בז' בסיון.

והנה, בשייכות זו של שבועות לספירת העומר אין הכוונה שעצם היר"ט דשבועות **נפעל** ע"י הספירה - שמ"ט הימים שסופרים בפועל, או **שחייבים** לספרם, **מועלים** וגורמים שהיום שלאחריהם יהי' יו"ט - שהרי אנו רואים שגם אלו שאין להם (חיוב) הספירה

תורה" וספרה (כתובות עב, א).

(8) חוץ מההולך במדבר ואינו יודע כו' (שבת טו, ב), כי אז אין אצלו (בידיעתו) קביעת שבת דהכלל.

(9) ואין לומר, שאף **שחיוב** הספירה הוא על כל אחד ואחד, מ"מ החיוב הוא לספור את הספירה שבמקום ההוא, שהרי אדרבא - לא מצינו מציאות הספירה לולא המצוה שנצטוו, הצווי הוא לכל או"א, ואין מציאות להספירה מבלעדי המצוה. (ועוד הוכחה - שאם נאמר שההולך דרך קו התאריך ממזרח למערב, דינו שצריך **לדלו** ספירה אחת, ה"ז דין - **שבדוקא** לא יהיו ז' שבתות שלו תמימות. וההולך ממערב למזרח - (לקס"ד זו) יבדך ויספור היום שני ימים לעומר ובלילה **שלאחרי** זה - ג"כ

שהוא משמר חגה"ש יום לפני"ז או יום לאח"ז, מ"מ כיון שאי"ז ששה בסיון, אינו יכול לומר "זמן מתן תורתנו". ואפילו אם עבר את קו התאריך אחרי ראש חודש סיון (ובמילא יום חמישים לעומר שאצלו הוא יום השישי שמראש חודש שלו) מ"מ אינו יכול לומר "זמן מתן תורתנו", כי בנוגע לקביעות ימי החודש לא מצינו חילוק, שזה לא נמסר לחשבוננו הפרטי של כאו"א, כנ"ל.

שבנוגע לספירה יש לו החשבון שלו בפני עצמו, מ"מ בנוגע לחגה"ש יגרר אחר הכלל - כי הקביעות והסימן היחידים לזמן חגה"ש - הוא יום החמישים דימי הספירה, ענין שאינו שייך להכלל, אלא לכל יחיד בפ"ע¹². וכ"ז הוא בנוגע לחגה"ש, שהתורה לא קבעה זמנו ביום מסויים בחודש, אלא בהמשך למ"ט ימי ספה"ע. משא"כ בנוגע לאמירת "זמן מתן תורתנו", שזה קשור לששה בסיון - כנ"ל מאדה"ז - הרי אע"פ

אצלו, אף שלא עברו עדיין מ"ט פעמים כד שעות) כ"א בשקיעת החמה דיום המ"ט.

(12) ומובן שאין סתירה לזה מהא דמספה"ע דהיחיד - משתלשלים גם עניני הצבור (וכמו - קרבנות הצבור דחה"ש). דוגמא לדבר: כמה גדרים בדיני ממונות (או - נפשות), אף שלאחר זה מסתעפים מהם דיני נפשות (ממונות).

להניף עליהן חרמש

עבודת הספירה צריכה להיות באופן ד" (מהחל) חרמש בקמה", דהמדות הטבעיות הן חזקות בגוף בטבען ותולדתן, וצריך להכניען ולהשפילן בבחי' אתכפיא ואתהפכא ולהניף עליהם חרמש להכריתן ולכלותן ולהפכן ממש לאין, שתהינה בטלות ונכללות במדות העליונות.

(כ"ק אדמו"ר הזקן - לקוטי תורה במדבר טו, ד)

דרכי החסידות

מלוקט משיחות, אגרות וכתבי
כ"ק אדמו"ר מוהר"צ מליובאוויטש נ"ע

לספור את השעות והימים

"בספירת העומר אנו אומרים בכל יום 'היום יום'. והכוונה היא, שהיום יהיה יום, שידעו
מה פעלו בכל יום, מה פעלו אתמול ומה צריכים לפעול היום"

תמיד לספור

בהתוועדות שנערכה בימי הספירה (בשנים תרנ"א - נ"ג) אמרו לאאמו"ר (כ"ק אדמו"ר מוהרש"ב
נ"ע) כי 'חסידי אדמו"ר הזקן היו תמיד סופרים'.

הפתגם מאוד מצא חן בעיני אאמו"ר, ואמר: "זוהי ענינה של 'עבודה', השעות צריכות להיות
ספורות, ואז גם הימים ספורים. כשיום הולך יש לדעת מה פעלו ומה יש לפעול בעתיד... בכלל, יש
להשתדל שה'מחר' יהיה 'יפה' הרבה יותר מ'היום'.

(ספר היום יום, ליום א' אייר)

שה'יום' יהיה יום

בספירת העומר אנו אומרים בכל יום 'היום יום'. והכוונה היא, שהיום יהיה יום, שידעו מה
פעלו בכל יום, מה פעלו אתמול ומה צריכים לפעול היום.

...וזהו כאמור 'היום יום', שידעו מה כבר פעלו ומה עדיין צריכים לפעול - כענין "אסורה מכאן
להתקרב לשם". ובפרט כעת, שמחכים מיום ליום, משעה לשעה ומרגע לרגע ל"כימי צאתך מארץ
מצרים אראנו נפלאות", הרי שבוודאי צריכים לייקר את הזמן.

(ספר השיחות תש"ג עמ' פ)

'לספר' את ה"לכם"

ביום השני של חג השבועות תרכ"א סיפר כ"ק אדמו"ר הצמח צדק, שביום זה בשנת תקנ"ה שמע מכ"ק אדמור הזקן, שביום זה בשנת תקכ"ח אמר כ"ק המגיד ממעזריטש: "וספרתם לכם" - "וספרתם" הוא מלשון ספירות ובהירות. "וספרתם לכם" - צריכים לעשות את ה"לכם" שיהיה בהיר.

וישען כ"ק אדמו"ר הזקן על זרועות קדשו, וישורר את הניגון של ד' בבות בדביקות גדולה. אחר כך הגביה ראשו הק' ויאמר בניגון של שאלה: ובמה 'מספרים' את ה"לכם"? ותוך כדי דיבור אמר בניגון של תשובה: ב"שבע שבתות תמימות" - בבירור שבע המידות, שכל מידה ומידה תהיה כלולה משבע, ושבע המידות כולן יהיו שבע שבתות, דשבת אינה צריכה בירור.

(ספר היום יום, ליום י' אייר)

שהוא וידיעותיו יהיו דבר אחד

פעם ידעו שצריכים 'להיות' יהודי - 'להיות' ירא שמים, חסיד. היום רוצים לדעת ללמוד, 'ללמוד' חסידות. הוא והדבר הם שני עניינים - 'הוא' צריך לדעת ללמוד. פעם היה 'להיות', היום צריכים 'לדעת'. 'להיות' ו'לדעת' הם שני דברים שונים.

והסיבה לכך היא, שפעם האדם חשב על עצמו והיום חושבים על הזולת.

זהו גם אחד העניינים של ספירת העומר - המשכת מוחין במידות, להתנהג בהתאם להוראת המוחין והשכל, שמה שהוא יכול (במוחו) ללמוד חסידות - יהיה בחיי היום יום שלו, שהוא וידיעותיו יהיו דבר אחד.

*

חסיד אחד בא אל כ"ק אדמו"ר מוהר"ש ל"יחידות' והתאונן שהוא בעל תחבולות, כל ענין הוא 'לוקח' בערמומיות. אמר לו כ"ק אדמו"ר מוהר"ש לצום שש מאות תעניות, והחסיד נשאר תמה מאוד.

אמר לו כ"ק אדמו"ר מוהר"ש: מה אתה חושב, שצום נקרא שלא לאכול מנץ החמה עד השקיעה, זה נקרא לרזות. תענית היא עבודה. חשוב כל יום חמשה עשר רגעים אודות עצמך, בלום פין מלדבר, אין הכוונה למחשבת דא"ח, אלא פשוט לחשוב אודות עצמך.

עברו שנתיים, ואותו חסיד נשתנה באופן אחר לגמרי.

כשאמור"ר (כ"ק אדמו"ר מוהרש"ב) סיפר לי סיפור זה, אמר: לא רק שנשתנה בכוחות הנפש אלא שינוי ממהות למהות, לו ראית אותו היית מתפעל מהשינוי ממהות למהות שחל בו.

(ליקוטי דיבורים חלק ג-ד עמ' 795, 803)